

Висока швидкість ритму життя і велика кількість стресових ситуацій робить існування жителів міст ускладненою. Багато хто потребує у спокійному проведенню часу в спокійній обстановці на території парку або скверу. Це може принести кілька годин релаксації і відключити нашу свідомість від стану постійного стресу. Це можна зробити в парку, сквері, на бульварі, які знаходяться неподалік від місця проживання. Збільшення і благоустрій таких паркових територій дозволить значно поліпшити екологію міста.

ЗАБУДОВА МІСТА – ОСНОВНИЙ ЕЛЕМЕНТ МІСЬКОГО РОЗВИТКУ

Воронюк Є.В.

Науковий керівник – Панкєєва А.М., ст. викладач

Забудова міста – основний елемент міського розвитку. Від того як забудована територія залежить міська мобільність і середовище, розвиток малих підприємств і вуличне життя, екологія, добросусідські відносини тощо.

Одним із способів забудови міста є квартальна щільна забудова. Принцип квартальної забудови полягає в поділі житлових кварталів сіткою вулиць на невеликі сектори з внутрішніми дворами.

Такий спосіб забудови формує комфортний громадський простір і соціальні зв'язки між мешканцями, запобігає утворенню "нічийних" покинутих територій між будинками, а отже благоустрій в кварталі підтримується на найвищому рівні. У кварталах утворюється багатофункціональний простір, адже важливі об'єкти інфраструктури зручно розташовані на перших поверхах житлових будинків.

Такий вид забудови застосовується ще з давніх часів. У ХХ сторіччі на території колишнього СРСР був витіснений мікрорайонною забудовою, для якої характерне хаотичне розташування будинків на великій території. В останні роки піднімається питання щодо розвитку щільного типу.

До переваг такої забудови можливо віднести: в якості громадських просторів виступають фронтальні вулиці; перші поверхи розташованих уздовж вулиць будинків зручно обладнати під магазини і кафе; обслуговування транспортом і логістику легше організувати в прямій квартальної забудови; двори будинків виявляються приховані від основного міського руху і являють собою безпечне місце для прогулянок з дітьми і пасивного відпочинку.

Тенденцією для сьогодення є те, що при будівництві нового району, населення забезпечується не тільки житлом.

Раніше в тенденціях містобудування було прийнято умовний поділ на спальні і ділові райони. Перші призначалися виключно для життя, а другі – для роботи.

Однак сучасна концепція відходить від подібного поділу через істотні недоліки. Наприклад, для більшості людей вранці доводиться залишати район, вирушаючи на роботу, а ввечері здійснювати зворотний шлях. Це створює підвищене навантаження на дорожню мережу і стає причиною виникнення пробок, в яких містяни втрачають чимало свого часу. Крім того, це робить їх повсякденний дозвілля біднішим, змушуючи вечорами сидіти по домівках. Ще один недолік спальних районів в зниженні рівня безпеки, пов'язаного з невеликим потоком людей в денний і вечірній час.

Ось чому сучасне містобудування приходить до вирішення робити забудову більш змішаною. При такій концепції неподалік від житлових будинків або окремо стоячих кварталів розташовуються офісні або торгові громадські простори. Цим способом вдається скоротити потік м'ягтнкової міграції, коли вранці багато жителів району виїжджають на роботу, а ввечері повертаються назад. Крім того, відсутність необхідності регулярно використовувати автомобіль сприятливо позначається на екологічній обстановці в місті.

Передбачається, що вся необхідна інфраструктура повинна розташовуватися не всередині, як це роблять в мікрорайонах, а зовні. Житловий квартал відділений від загального простору мережею досить вузьких вулиць. Всередині знаходиться дворовий простір, облаштоване для комфорту мешканців, а зовні – різні об'єкти інфраструктури. Наприклад, перші поверхи будівель нерідко займають громадські заклади на кшталт магазинів, ресторанів і т. п.

В цілому квартальна забудова створює сприятливий клімат для розвитку комерційної інфраструктури, так як робить її більш передбачуваною для потенційних споживачів. Якщо торгова точка розташована уздовж громадського тротуару, вище ймовірність, що її будуть регулярно відвідувати. У мікрорайонах вся інфраструктура знаходиться всередині, тому в якості потенційних покупців розглядати можна переважно місцевих жителів.

Причинами невеликого розповсюдження такої забудови є:

- не обізнаність потенційних покупців;
- через велику кількість будинків стає дорожчі підключення до комунікацій та роботи з фасаду й покрівлі, а через це й збільшення вартості житла;
- проблеми з паркувальними місцями, не всі готові платити за стоянку, через це скупчення автомобілів на вузьких вулицях.

Підводячи підсумок, щільна забудова квартального типу має деякі недоліки, проте вже дуже давно пройшла перевірку часом, і саме такий вид забудови залишається більш перспективним для розвитку міст.

ПЕРЕДУМОВИ РЕКОНСТРУКЦІЇ ПАРКІВ ВІДПОЧИНКУ РАДЯНСЬКОГО ПЕРІОДУ

Конопкіна К.О., Чижова А.В.

Науковий керівник –Черносова Т.О., ст. викладач

У зв'язку з інтенсивною «урбанізацією», зростанням чисельності населення, змінами в життєдіяльності людей, у великих містах збільшується навантаження на загальнодоступні та упорядковані місця рекреації. З різних причин більшість міських територій відпочинку перестали розвиватися: помінялися інтереси, спосіб життя і свідомість людей, і, як наслідок, існуючі парки стали не затребувані, низька якість догляду позначилася на їх санітарному стані, вони деградують, не відповідають сучасним вимогам до різноманітних видів відпочинку, стають соціально небезпечним місцем.

Тому головною метою їх реконструкції є створення сучасного комфортного середовища, що зможе задовольнити сучасну людину в потребі різних видів відпочинку, ураховуючи вплив об'єктивних зовнішніх умов: інтенсивну урбанізацію, стійкість міської системи зелених насаджень, зміну форм власності на землю, пріоритети економічного, соціального, культурного розвитку в сучасному суспільстві.

Аналізуючи особливості проектування парків радянського періоду було виявлено обов'язкова загальна специфіка та головні проблеми:

– чіткий набір функцій, які в певних процентних співвідношеннях закладалися при проектуванні парку, без індивідуального функціонального рішення кожного парку. Набір функціональних зон повторювався в усіх парках культури і відпочинку: тихий відпочинок, культурно-освітня, розважальна, дитяча, спортивна, адміністративно-господарська;

– відсутність в парках необхідних функцій для сучасної людини;

– переважно однаковий підхід до планувальної структури, що полягає в класичній композиції, побудованої на системі головного входу, центральної алеї, з пересічними з нею другорядними зв'язками, наявність головного сполученого простору, такого як площа, фонтан або озеро;